

СЈЕЋАЊА

АПРИЛСКИ РАТ 1941. ГОДИНЕ

(како сам га доживео)

Другог априла добио сам позив да се јавим јединици у којој сам имао ратни распоред, чије је мобилизацијско збориште било Храсно—Сарајево. Око 22 h тога дана кренуо сам из Београда за Сарајево возом, ускотрачном пругом која је ишла преко Чачка—Ужица и Вишеграда. На жељезничкој станици у Београду била је неописива гужва. Свијет је напуштао Београд и хрлио ка унутрашњости, својим кућама или код рођака и пријатеља, јер је већ било сасвим јасно да ће Немачка напаст Југославију. Пошао сам заједно са Савом Бурићем, који је имао да се јави на моб. зборишту у селу Печурицама, на путу од Бара за Улцињ. У вагон нијесмо могли ући на врата, јер је било све закрчено од масе свијета, па сам ја ушао кроз један отворен прозор са Савових рамена а потом сам њему помогао да уђе. У таквој страшној гужви, стигли смо у Сарајево сјутрадан негдје око 12 h. Ја сам ту изишао, а Саво је продужио ка Зеленики и Бару.

Чим сам стигао, прво сам потражио друга Махмута Бушатлију, који је још од раније био на партијском раду у Сарајеву. Тиме сам поступио по директиви коју смо добили на састанку Универзитетске ћелије од 31. марта. Бушатлија се распитивао о ситуацији у Београду, а нарочито га је интересовало како су протекли догађаји од 27. марта, прије и после њега. Ја сам му детаљно о свему причао. Најзад ми је рекао: „Добро си дошао, буразеру, и ми вечерас припремамо манифестације—демонстрације у Сарајеву па остани да будеш са нама, а војска до сутра може без тебе, па ћеш се сјутра јавити у ту твоју команду“

Јасно, пришао сам. Пошли смо заједно код Авда Хума, који је становао у Неботичнику на Маријин — двору (на 6. или 8.

спрату). И Авдо се распитивао о 27. марту. Када сам му говорио о митингу на Славији 27. увече, поменуо сам да је говорио и један радник чије име не знам. Припитао ме је да се можда тај радник не зове Лека, мислио је на Александра Ранковића, али ја то нијесам знао.

До заказаних демонстрација у Сарајеву 3. априла увече није дошло због тога што није дошла група „Горана“ (то су били сељаци са Пала и Требевића), на које је организатор рачунао приликом планирања акције. Тако је то мени објаснио Бушталија. Испало је да сам без потребе остао то вече у граду.

Сјутрадан сам пошао у Храсно и јавио се у своју јединицу. Храсно је тада било сеоце на периферији града, а данас је ту једно од нових насеља Сарајева. Домаћин у чијој кући је био смјештен штаб наше јединице држао је овце, говода и коње. Око куће је имао велики шљивик.

Моја јединица је била самостални пјешадијски батаљон, састава четири стрелачке и митраљеска чета. Ја сам као резервни потпоручник био командир вода у митраљеској чети. Командир чете био је резервни капетан, по занимању учитељ, старости око 40 година. Био је доста поштен, али веома повучен, тако да се његово присуство у чети скоро није осјећало. Људство чете је било из околине Сарајева — од Високог, Фојнице и Крешева. По националном саставу већина су били Хрвати, а мањи дио Срби и Муслимани. Команданта батаљона видео сам само једанпут. Он је био припадник ХСС и сво вријеме је боравио у Сарајеву.

Наш рад првих дана се састојао у прихватању обвезника и стоке и оформљавању јединице. Мој вод је од наоружања имао два тешка митраљеза („шварлозе“), војници пушке (изузев нишанџија), а ја сам добио само бајонет. Пошто смо имали доста времена, разговарали смо о свему, а највише о ситуацији. Већина војника били су сељаци, па су радо слушали оно о чему сам им говорио. Ја сам објашњавао ситуацију на основу онога што сам знао из рада у Београду и на основу партијских материјала. Ишао сам повремено у град и састајао се са Бушатлијом и Хумом, тако да сам био у курсу догађаја у границама колико су и они знали. Једног дана је званично саопштено да су јединице наше војске, потукле Њемце на источном фронту наше земље у Сињевачкој клисури и да је због тог успеха, као награду, неки генерал који је наводно командовао нашим снагама добио чин војводе. Ја сам изразио сумњу у ту вијест и рекао да су то све измишљотине. Погледали су ме мало попријеко, али кад је сјутрадан саопштено да су Њемци ушли у Ниш, сви су се почели скупљати око мене и са још више интересовања питати за разне ствари.

Кад сам долазио у град ишао сам са Бушатлијом на Мејтану код „Кањаринца“ на кафу и разговор. То је била једна кафаница са баштом у коју је Буш стално навраћао и водио

госте да их почасте. Једног дана ми је у шали рекао: „Знаш ли болан шта има ново? Код нашег Авде почели су и министри да навраћају“ Радило се о томе да је, приликом проласка владе кроз Сарајево на путу за Никшић, мајка Олге Нинчић, Хумове супруге, навратила да види кћерку. Нинчићи су били љути на кћерку због њене удаје — Српкиња, кћерка министра, за Муслимана, и то још комунисту — па је долазак мајке значио донекле прихватање стварног стања.

Приликом једне посјете Авду Хуму, тих дана, нашао сам код њега једног друга који је имао огромне шаке. Кад сам 1949. године службовао у Сарајеву и ближе се упознао са Буром Пуцаром, видећи његове огромне шаке, питао сам га да ли је у априлу 1941. године долазио код Хума. Рекао је да јесте и тада сам сазнао да је то био он.

Шестог априла је бомбардован аеродром Рајловац. Бомбардовање је обновљено и 13. априла, када је бомбардован и град Сарајево.

Дани су пролазили, а ми нијесмо добијали никаква наређења. Тек 14. априла око 22 часа дошао је командант батаљона са неким др Мартиновићем, функционером ХСС-а, и дао нам задатак. Ја сам био дежурни у батаљону и примио сам усмено наређење за покрет, а конкретан задатак је био разрађен у писменом наређењу. Задатак се састојао у томе да је читав батаљон требало да изиђе на положаје источно и западно од Сарајева. Три стрељачке чете и три митраљеска вода са командом батаљона упућени су западно од града на Кобиљу главу у правцу Вогошћа, а прва чета и мој вод преко Враца ка Касиндолу у мјесташце Турбе. У ствари, радило се о томе да се војска склони из града у предграђа док уђу Њемци, да не би дошло до каквог инцидента. До оваквог закључка смо дошли већ сјутрадан, кад смо видјели гдје смо посјели положаје.

Већ од 10. априла, сваке ноћи, војници су појединачно и у групама почели напуштати јединицу, тако да на задатак није пошло ни пола људства. Јединицу су напустили у првом реду војници хрватске националности. Ово дезертерство је било добро организовано и припремљено од стране ХСС. Када сам примио задатак видјело се да главну ријеч води др Мартиновић, а командант батаљона је био само присутни грађанин. Иначе су обојица били јако узбуђени и кретали су се са револверима у рукама.

На извршење задатка пошли смо сви узбуђени. Наше узбуђење је било тим веће што смо војнике и старјешине пробудили из сна и покрет направили по мрклој ноћи.

Кд Турбета сам добио задатак да са водом посједнем један ћувик десно од пута и да спријечим долазак непријатеља са тог правца. Провели смо остатак ноћи у тражењу и избору положаја за оруђа и копању ровова. Једва смо сачекали да осване дан, да бисмо могли уочити непријатеља с којим ћемо

се сукобити. Дан нам је у том погледу донио потпуно разочарање. Испред нас смо видјели како се лијено по пољима мотају војници рефлаторске чете и других јединица. Схватили смо да отуда не може и неће доћи никакав непријатељ и да се припрема нешто чудно. Пошао сам код командира чете, којој је био придодат мој вод, и изразио чуђење због свега што се збива. Јасно, и за њега је ово изгледало све сумњиво и необјашњиво, па смо се договорили да ја пођем до Касиндола, гдје се, према нашем обавјештењу, налазио штаб неке више команде, и да се распитам о чему се ради.

У Касиндолу сам нашао двојицу потпуковника који су исто као и ми били збуњени и изразили су чуђење и несхватање ситуације. Вратио сам се у јединицу са истим сазнањима о ситуацији са којима сам и пошао.

Око 15 часова тог дана, 15. априла, дошао је из Сарајева финансијски режисер и подијелио нам плату. Примео сам 3.000 динара, што је за мене, у односу на стање новца до тада, била лијепа пара. Донио нам је и вијест да је склопљено примирје на интервенцију Русије и да је рат завршен. То смо одмах прокоментарисали као капитулацију. Нешто касније дошло је и наређење да се повучемо са положаја у Сарајево, у велики логор. Ја сам у таквој ситуацији савјетовао војницима чије су куће биле близу да иду са оружјем кући. Многи су послушали. Постројили смо се и кренули. Ноћу смо ушли у град. Свјетла није било, владао је потпун мрак. Није много прошло, дочекало нас је изненађење. На простору код Народног музеја, упаркирана, стајала је моторизована њемачка колона, чији су неугашени мотори својим бректањем реметили гробну, аветињску, тишину града који је изгледао пуст. Ушли смо у логор. Наређено нам је да бацимо оружје и да свако иде куд хоће.

Сад је било потпуно јасно да је за нас рат завршен, прије него је и почео, иако је капитулација званично потписана и проглашена читава два дана касније. Упутили смо се у опустјели град. Са мном су била још два резервна потпоручника — Месуд Јамаковић из Рогатице и један богослов из Сарајева чијег се имена не сјећам. Ја сам пошао у правцу пиваре, гдје је у Улици Хрватин 4 станувала моја рођака код које сам био оставио своје цивилно одијело. Преплашила се и изненадила кад ме је угледала и чула о чему се ради. (Ја сам живио у увјерењу да се све ово дешавало 14. априла, тј. да су тога дана ушли Њемци у Сарајево. Међутим, из докумената који су нам постали доступни последице рата излази да је то био 15. април.)

Сјутрадан, 16. априла, изишао сам у град да се повежем са друговима и припремим за одлазак из Сарајева. Пронашао сам Бушатлију и саопштио му своју одлуку да пјешнице кренем за Црну Гору. Он се служио и обећао ми дати једног друга

као водича да ме проведе кроз Сарајевско поље и изведе на цесту која од Сарајева, поред ријеке Жељезнице, води за Трново.

У граду сам наишао на неке призоре који су ме јако озлоједили и ожалостили. У главној улици видио сам једног нашег војника који је ишао раскопчаног шињела, без опасача, а на рамену је носио пушку без каиша — као тољагу. Срела су га два Њемца. Један му је узео пушку, извадио затварач и погледао у цијев. Кад је видио да је празна, ухватио је за уста цијеви и кундаком лупио о тротоар. Кундак је отпао, а Њемац је бацио остатак пушке и продужио подруљиво се смијући. Схватио сам ту тешку ситуацију да смо окупирани и постали безличне ствари.

На неколико мјеста у граду видио сам људе са фесом на глави који су на мишицама имали кукасте крстове. То су били Муслимани који су се разазнавали по капама, а тиме су вјероватно демонстрирали своје нерасположење према положају који су, неки од њих, имали у бившој Југославији. То је, можда, био и уздах за давним временима када су њихови очеви — преци били господари раје, па су ову ситуацију схватили као да је поново дошло њихово вријеме. Видио сам такође двије жене са заром (подигнутим преко главе) и ферецама како тапшу по раменима украшене њемачке војнике уз повик: „Видите их какви су, а какви су ови наши јадници“.

Била је то заиста тешка и неугодна шетња кроз град. Идући поред Миљацке наишао сам на Адама Лазаревића, професора Правног факултета Београдског универзитета, како стоји ослоњен на зид обале, у униформи капетана, са сабљом о бедру. Добро смо се познавали, јер смо једно вријеме радили заједно у Студентској задрузи „Самопомоћ“, па сам му рекао: „Што чините, професоре, зашто се не пресвучете, ухапси ће вас и интернирати“. Одговорио ми је веома хладнокрвно и исто толико наивно: „Увек ви ствари црно гледате“, и позвао се на гаранције које су нам дате, како је њему саопштено. Рекао сам му да не вјерујем никаквим фашистичким гаранцијама. Тог истог дана или сјутрадан је ухапшен и спроведен у логор у Њемачку, гдје је остао до 1945. године.

Успут сам пронашао неколико другова из Црне Горе и са њима разговарао о путу. Сви су се у првом контакту изјашњавали да хоће да иду. Нашло нас се тако 21 на броју. Међутим, како се примицала ноћ и вријеме поласка, под разним изговорима одустајало се од договора. Већина је почела да говори како је то дуг пут, поготово када се може ићи жељезницом до Никшића. Имали смо обавијештење да су у Мостару већ усташе, али да се очекује да ће се ситуација и тамо средити, па ће се моћи путовати тим правцем. Ја сам говорио друговима да имам три легитимације (резервног офидира, студентску и рад-

ничку) — коју год покажем при легитимисању бићу сумњив и ухапси ће ме, па нећу ништа да рескирам. На крају смо за пут остали свега нас двојица: Војин Николић, студент права из Добруше код Пећи, и ја. Они који су остали у Сарајеву, док се ситуација не разбистри, како су поворили, у сљедећа два дана су похапшени и одведени у интернацију. Николић и ја смо набавили нешто хране (хљеба, сувог меса, шећера и чаја) и тако се спремили за дуг пут.

Са падом мрака 16. априла напустили смо Сарајево. Опростили смо се од нашег доброг друга Бушатлије, који нам је дао као водича Живка Јошила, студента кога сам ја иначе знао. Он нас је провео споредним стазама од мјеста гдје Железница излази из тјеснаца у Сарајевско поље. Живко се вратио, а ми смо продужили цестом у правцу Трнова. Ромињала је кишица, али нам то није била велика сметња. Прије сванућа прошли смо кроз Трново, у зору стигли на Рогој и свратили у хан поред пута. У хану није било никога, а у шпорету је још тињала ватра. Људи су се склањали од путева којима може доћи војска, а свако је зазирао од контакта са њом, јер човјеку у оној ситуацији није могла донијети ништа сем неугодности. Ту смо скували чај и доручковали. Потом смо се спустили у село Добро Поље. Из тог мјеста је требало да свратимо лијево од цесте која води за Калиновику и продужимо пут предвиђеним правцем.

Добро Поље сам знао из прича које сам више пута као дијете слушао од неколико сељака из мог мјеста.

У јесен 1914. године — казује једна од тих прича — уочи Јовандана Мустерског (то је црквени светац који долази 6. октобра, а славе га као крсно име становници села Мустеровића и Пјешивци, па га због тога зову Мустерски или Пјешивачки) једна комбинована јединица црногорске војске, у којој су били моји Загарчани и Кучи, добила је задатак да крене преко села Варош ка селу Шивоље и Калиновику. Терен којим се јединица кретала био је пошумљен, а тога дана и љубивијен густом јесењом маглом. Истовремено је из Калиновика кренула једна аустријска колона, са циљем да се пробије у Сарајево. Команда црногорске јединице је обавијештена о покрету аустријске колоне, па је наредила да се посједну положаји и непријатељ нападне. Но, прије посједања положаја, дошло је до сукоба. Почео је он изненада и претворио се у жесток сусретни бој. По густој магли, на непознатом терену. Ту су, причају учесници, погинули Благота Завишин Радоњић, Вукадин Ђуришин Ђупић, учитељ, Јевто, син Милована Андријина Лакићевић, Јован Томашев Ђуричковић и други. У црногорској јединици био је и стари Милован Андријин Лакићевић који је тада имао 56 година (рођен је граховске 1858. године, како је често у разговору истицао). Кад је видио да му је погинуо син, залетио се

и једном Аустријанцу који је одступао скочио на леђа. Милован бјеше мали растом, око 165 cm, тада га је Аустријанац покушао, будући да му је Милован био лак, да га понесе до следећег заклона. Видјели су то војници из Милованове јединице који су били у близини, пристигли Аустријанца, убили га и ослободили свог друга, који умало није постао жртва свог поступка на који га подстакла жеља да освети сина.

Илија Завишин Радоњић причаше о свом погинулом брату Благоји: „Кад смо дошли да га сахранимо, нађосмо га како се наслонио на једну букву као да сједи. Бјеше га погодио у сред чела, а избило на бабину рупу (потилјак), па како је био у клечећем ставу — само се нагнао на букву“

Ето, на тај сам начин познавао Добро Поље.

Ту смо у селу нашли једног младића са којим смо се погодили да нам за стотину динара буде путовођа до Пирног Дола (7 km од Фоче, на цести која води за Калиновић). Дан је био облачан, али без кише. Попели смо се на један превој одакле је ка југу пуцао поглед на валу у којој се налази село Варош. Нашли смо на једног сељака који је ишао у истом правцу у којем и ми, па је на молбу младића примио обавезу да нам буде путовођа. Стигли смо у село Варош и у једном хану мало се одморили и обједовали. Ту се још ништа није знало о ситуацији, појави усташа и сл.

Кад смо се пред ноћ примакли на око 2 km Пирном Долу и избили на цесту, одједанпут је пала опромна киша тако да смо до коже покисли. Са падом мрака дошли смо у хан у Пирном Долу. До пола ноћи смо сушили одијела уза шпорет, а онда смо мало придријемали на дрвеним клупама.

Осамнаести април освануо је лијеп и сунчан. Кренули смо преко села Штовића које је расуто на старим падинама брда што се са сјевера спушта у поток Бистрицу, који се улива у Дрину као њена лијева притока у мјесту Брод на Дрини. У Броду на Дрини смо свратили у хан. Ту смо нашли неке људе који су добро познавали терен све до Никшића, па смо са њима направили марш-руту за наше даље кретање. Прешли смо Дрину преко моста и упутили се ка селу Бастасима. На том дијелу пута смо сустигли Момчила Полексића са сином његовог рођака пуковника Љубомира Полексића, који је имао око 16 година.

Сада нас је било четворица.

Сљедећи задатак нам је био хан у Шћепан-Пољу. Ту смо ручали и углавном доручковали нашу резерву хране коју смо понијели из Сарајева. Док смо се одмарали, сустигао нас је Јово Мартиновић, књиговезачки радник из Рубежа код Никшића. Јово је имао пушку и коња, који нам је добро дошао да уз стрми Соко натоваримо оно мало ствари што смо имали. Пењући се уза Соко сретали смо војнике који су ишли са Ска-

дарског форнта. Од једног смо купили и пушку, тако да смо сада имали двије.

Уз огроман напор испред ноћи смо избили у село Црквице. Погледали смо Црквичко поље и угледали једну повећу четвртасту кућу на спрат и одлучили да се упутимо к њој, и замолимо да нас пусте на преноћиште, пошто овдје већ није било ханова. Дошли смо пред кућу и нашли домаћицу. Питали смо је да ли можемо преноћити. Одговорила је да у кући нема мушке главе, већ само жене, па због тога не бисмо никако могли. Ја сам по говору познао да је она из Бјелопавлића, па сам је питао одакле је родом. Одговорила је да је из Бјелопавлића, испод Острога. Сјетио сам се да је са нама био у агитацији за Удружену опозицију 1938. г. Владо Дамјановић, пензионисани срески начелник, и упитах је да ли познаје. Насмијала се и одговорила ми да јој је то брат. Рекао сам јој ко сам и одакле, и како знам Влада. Одмах је рекла: „Ово је кућа попа Јова Радовића поп је пошао некуд пут Никшића, али кад је тако, можете ноћити“. Ту смо вечерали, заноћили, и било нам је лијепо.

Деветнаестог ујутро кренули смо преко Никовића и Милогоре за Трсу и Пишче. У Милогори смо наишли на неког братаога човјека са пушком, а с њим је био и један младић. Питао нас је да ли бисмо му продали коња и пушку. Рекли смо му да нијесмо трговци и да нас чуди како се понашају у ситуацији која није баш најпогоднија за трговину. Рекао је младићу: „Ово су наши људи, нека иду“ У ствари, то су били пљачкаши који су пресретали војнике, уцјењивали их, отимали им одјећу и оружје, а неке и убијали.

Преко Пивске Планине у сам мрак смо се спустили у Крстац, на ријеци Пиви, одакле смо продужили узводно. Већ је био потпун мрак. Ту у кањону срели смо групицу од пет до шест људи којима смо назвали „добро вече“ као и они нама. По гласу сам препознао једнога од њих. Био је то Радоје Даквић-Брко, који је био мобилисан у јединици у Цетињу, па се отуда враћао кући. Питао сам: „Јеси ли ти то, Брко?“ Одговорио је да јесте. Мало смо застали, одморили се и размијенили информације. У наставку пута скренули смо испод Пивског Манастира десно, узбрдо, и попели се блатњавом стазом у село Сељане. Наишли смо на кућу Дамјана Блечића, учитеља, брата од стрица Вилотија Блечића кога сам познавао са Универзитета. И овдје смо добро дочекани.

Освању је лијеп дан 20. април. Била је недјеља, православног Ускрс. При поласку скренули су нам пажњу да се припазимо кад будемо пролазили кроз село Бајово Поље, јер тамо има неколико пљачкаша који нападају војнике.

У селу Миљковцу од нас се одвојио Момчило Полексић са рођаком и свратио код својих пријатеља Пејовића. Ми смо продужили и око 11 часова стигли у село Брезна. Ту је Јово

Мартиновић имао пријатеље, код којих смо свратили. Почас- тили су нас „ускршњим јајима“ и скували џидвару — скоруп за ручак. Послије лијепог дочека и обилног ручка кренули смо преко Живе — падине Војника — и спустили се у Јасеново поље, па преко Шипачна на Видрован у Горње поље. Ту смо наишли на моје двије рођаке: Олгу Ђуричковић и Јелену Ђуричковић-Петрић, које су се биле склониле из Никшића због доласка окупатора. Био је још дан и могли смо стићи до Никшића, али су нас оне задржале, па смо Војо и ја остали на ко- наку, а Јово је продужио за Рубеже.

Двадесет првог априла ујутро неким споредним улчицама опрезно смо ушли у Никшић. Међутим, показало се да је била изlišна свака наша опрезност, јер је у Никшићу све изгледало „нормално“, упркос присуству италијанског окупатора. У граду смо нашли доста другова — познаника са Универзитета. Ту бјеше и Богдан — Ђоко Скочајић из Благаја (Мостар), који је побјегао из Херцеговине због дивљања усташа које је већ било увелико почело. Пришао ми је Пуниша Јалатовић и питао ме је да ли имам новаца. Помислио сам да су му потребне паре и рекао му да имам и похвалио му се како сам примио добру плату. Насмијао се и извадио из џепа замотуљак хиљадарки и рекао ми: „Ево ти, то ти може ваљати“ Питао сам га о чему се ради, а он ми је рекао да је приликом одступања запалила огромну количину новчаница у пећини у Требјеси, да су то се- љаци погасили и узели огромне своте новца. Од Пунише сам добио 11.000 динара, а од своје плате сам имао још двије хи- љаде, тако да је то за моје схватање било доста, док је то за никшићке прилике тих дана било ништа.

Сада већ Војо и ја нијесмо морали да пјешачимо. Имали смо пара и ситуација је била „нормална“, па смо за 100 динара узели такси и одвезли се за Даниловград. Од Града до Загарча (8 km) пошли смо пјешке. Кад смо се примицали низбрдо мје- сту одакле се преко јаруге види наша кућа, примијетио сам старог оца како нам иде у сусрет. Зачудио сам се о чему се ради, јер то није био његов обичај. Кад нас је срео, послије поздрава, рекао ми је да је мој брат од стрица Вељко погинуо приликом бомбардовања Зеленике 6. априла. Он је изишао да ми каже да прво треба да свратим код стрица.

У Загарчу смо се одморили 22. априла, а сјутрадан, 23. априла, пошли смо за Подгорицу (данашњи Титоград). Узели смо аутобуску карту и Војо је отпутовао за Пећ, а ја сам се вратио у село Грбе (Веље брдо), да видим тетку. Кад сам из Грба кренуо кући срео сам Вељка Мићуновића и Милована Ђи- ласа. Ишли су из Бјелица, односно Велестова, на проширени састанак ПК који је одржан у Вељем Брду 24. априла. Ја о том састанку, наравно, нијесам ништа знао. Пожалили су ми се да су гладни, јер кад су прошли поред моје куће, иако су их

нудили, нијесу хтјели јести, јер су били скоро доручковали, па су сада, последије дугог пјешачења, огладњели. Одвео сам их до куће Сава Брковића и ту су нешто појели. Ја сам се ускоро са њима опростио и пошао кући.

У суботу 26. априла пошао сам у Даниловград. То је пазарни дан и тада се обично ишло у Град, неко ради трговине и осталих послова, а неко ради шетње и информисања. У Граду сам срео Вељка Мићуновића који ми је саопштио да у поне-дјељак (28. априла) треба да се јавим у Подгорицу Блажу Јовановићу.

У одређено вријеме пронашао сам Блажа и јавио му се. Саопштио ми је да сам именован, на сједници ПК, за члана комисије која је имала задатак да организује прикупљање, евидентирање, ускладиштење и чување оружја, муниције и друге војничке опреме.

Бошко Ђуричковић